

працездатності та збитку здоров'я за допомогою матеріального відшкодування втрати заробітку, а також оплати послуг, пов'язаних із лікуванням та реабілітацією;

7) відтворювальна функція, яка ґрунтується на тому, що соціальне страхування покликане забезпечувати застрахованим (а також членам їхніх родин) покриття всіх витрат, достатніх для нормального протікання відтворювального циклу;

8) перерозподільна функція, яка визначається тим, що соціальне страхування значно впливає на суспільний розподіл та перерозподіл (соціальні виплати збільшують частку створеної вартості, яка спрямована на споживання застрахованим);

9) стабілізуюча функція, що спрямована на узгодження інтересів соціальних суб'єктів із ряду принципів для життєдіяльності найманих робітників питань [2, с. 162].

А отже, підсумовуючи все вищенаведене, слід резюмувати що загальнообов'язкове державне соціальне страхування є системою, яка має свої принципи функціонування та передбачає матеріальне забезпечення, страхові виплати у разі настання страхового випадку. В Україні змінюється сутність соціального страхування в контексті загальноприйнятих європейських засад, разом з тим законодавство про загальнообов'язкове державне соціальне страхування потребує безперервного вдосконалення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Догадов В. М. Социальное страхование. М.: Гострудиздат, 1930. 280 с.
2. Мальований М. І. Соціальне страхування: Навчальний підручник [для студ. вищ. навч. зал.] / М. І. Мальований, П. К. Бечко, В. П. Бечко. Умань: Видавець «Сочінський», 2011, 476 с.
3. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 23.09.1999 р., № 1105-ХІУ. Відомості Верховної Ради України від 26.11.1999. 1999 р. № 46, с. 403.

КОРИГУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ УСТАНОВ ДЕРЖАВНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

К. О. ТЕРЕЩЕНКО, *здобувач рівня вищої освіти**
Миколаївський національний аграрний університет

Звертаючи увагу на умови сьогодення, можна говорити про виникнення диспропорції у реформуванні облікової системи різних галузей економіки. Так, щодо фінансових установ і підприємств недержавного сектору, то їх просування

* Науковий керівник – доктор економічних наук, професор І. В. Ксьонжик

відбувається шляхом довгої адаптації до міжнародних стандартів, а саме до вимог оптимальної організації і ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності. На противагу цьому вітчизняні бюджетні установи тільки протягом останніх років починають активне реформування, що говорить про перспективу довгоочікуваних змін.

Метою роботи є дослідження процесу коригування облікової політики установ державного сектору, виявлення проблем і перспектив її подальшого використання.

Основні результати досліджень у напрямку реформування обліку бюджетних установ викладені у працях таких вітчизняних вчених і фахівців, як Л. Л. Гевлич і Я. М. Васильєва [1], І. В. Грабчук [2], Р. В. Карп'юк [3], Т. В. Черкашина [4] та інші. Однак, їх роботи присвячені загальним проблемам організації сучасного вітчизняного бюджетного обліку та не мають конкретизованого направлення на формування оптимальної моделі коригування облікової політики установ державного сектору.

Оптимальна організація облікової політики суб'єктів державного сектору має на меті забезпечувати повне віддзеркалення бухгалтерському обліку всіх фактів господарської діяльності, виходячи не лише з правових норм, а й із економічного змісту; безперервне застосування прийнятої методології щодо відображення господарських операцій та оцінки активів протягом звітного періоду; повне відтворення доходів та видатків протягом звітного періоду; співставність даних аналітичного та синтетичного обліку, фінансової звітності; ведення бухгалтерського обліку відповідно до умов діяльності та особливостей суб'єкта господарювання. Слід також зазначити, що облікова політика є також способом нормативного регулювання фінансово-економічних та господарських відносин суб'єктів господарювання з боку як держави чи державних органів, так і недержавних інституцій [1].

Здійснювати коригування облікової політики бюджетних установ законодавчо можливо виключно у таких випадках:

- 1) якщо відбулися зміни до вимог Мінфіну і
- 2) за умов змін у обліковій політиці з метою забезпечити найбільш достовірне відображення господарських подій (операцій) у бухгалтерському обліку та фінансовій звітності [2].

Коригування облікової політики відбувається за ініціативи головного бухгалтера установи, на основі підтвердження керівника, передається далі на затвердження до головних розпорядників бюджетних коштів. Водночас одноваріантні методи оцінки, обліку та процедур до такого розпорядчого документа вносити недоцільно. Якщо протягом року з'явилася необхідність змінити частину типових проведення, то доведеться внести відповідні правки й до розпорядчого документа про облікову політику. Це саме стосується запровадження нових аналітичних субрахунків або перегляду наявних.

Крім того, відповідно до Методичних рекомендацій з облікової політики суб'єкта державного сектору обов'язкове її коригування по установі відбувається на підставі наказу із зазначенням зміни вимог до органу, основною метою функціонування якого є державне регулювання методології бухгалтерського обліку і фінансової звітності, що забезпечує високий рівень достовірності у відображенні господарських операцій за допомогою бухгалтерського обліку і фінансової звітності [4]. Якщо мають місце підстави щодо змін в обліковій політиці бюджетної установи, то вона спроможна відкоригувати чинний наказ про облікову політику або розробити новий наказ, що міститиме всі нові адаптаційні аспекти. Установи державного сектору спроможні законодавчо здійснити самостійно вибір [3].

Таким чином, у процесі дослідження з'ясовано, що умови глобалізації у вітчизняному просторі спростовують посилення міжнародної конкуренції в державному секторі, оскільки облікова політика, будучи основою формування ефективної системи бухгалтерського обліку у державному секторі, має повну відсутність альтернативи у виборі бюджетною установою основних адаптаційних елементів до конкретного формування облікової політики, оскільки заключним етапом узгодження коригування облікової політики установ державного сектору є погодження головного розпорядника коштів. Така констатована неможливість використання облікової політики бюджетної установи чинить безпосередній вплив на якість інструменту прийняття ефективних управлінських рішень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гевлич Л. Л., Васильєва Я. М. Облікова політика бюджетних установ: сучасний стан та перспективи. *Економіка і організація управління*. № 1 (29). 2018. С. 64–74.
2. Грабчук І. В. Облікова політика в державному секторі та внесення змін до неї з 01.01.2021 р. URL: <https://rbb.radnyk.ua/posts/oblikova-polityka-v-derzhavnomu-sektori-ta-vnesennya-zmin-do-neyi-z-01-01-2021/> (дата звернення: 18-05-21).
3. Карп'юк Р. В. Облікова політика – 2020: калібруємо бухгалтерські норми бюджетної установи. URL: https://bz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/BZ012166 (дата звернення: 18-05-21).
4. Черкашина Т. В. Організація облікової політики у бюджетних установах за новими стандартами державного сектору. *Економічні науки: Зб. наук. пр. Серія: Облік і фінанси*. 2015. Вип. 12 (45), Ч. 2. С. 261–270.